

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Howard_Robert_E-Kane_15-Prava_ruka_osudu.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kane_15-Prava_r

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 26.2.2005

Modification Date: 26.2.2005

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

PRAVÁ RUKA OSUDU
(The Right Hand of Doom)

"A pověsí ho za úsvitu... cha, cha!"

Řečník se rozmáchle uhodil do nohy a zasmál se vysokým, pisklavým hlasem. Hrdě se rozhlédl po kruhu svých posluchačů, načež se napil vína z poháru stojícího mu při ruce. Oheň v krbu se najednou jasně rozhořel, házeje mihotavé záblesky po stěnách pochmurné, tmavé místnosti. Nikdo z přítomných však nic neříkal.

"Nekromant Roger Simeon!" znovu zazněl škodolibý hlas. "Opravdový znalec d'ábelského umění a mistr černé magie. Říkám vám, k čemu mu byly všechny jeho schopnosti, když ho královští vojáci obklíčili a uvrhli ho do želez? Utekl z města, když lidé začali házet kameny do oken jeho domu. Ukryl se v jeskyni a určitě chtěl utéct do Francie! Cha, cha! Ale všechny jeho plány vzaly za své. Říkám vám, byla to dobře vykonaná práce."

Hodil na stůl nevelký váček, který po dopadu mnohoslibně zachrastil. "Cena za čarodějův život!" zvedl řečník hlas. "Co tomu říkáš teď, můj ponurý příteli?"

Ta poslední slova byla určena vysokému, mlčenlivému muži, sedícímu nejbližě ohniště. Tento vysoký, atleticky stavěný, ale nuzně oděný muž, obrátil svou bledou, sluncem sežehlou tvář k řečníkovi a proklál ho ledovým pohledem.

"Musím ti říct, že se ti povedl po čertech dobrý kousek," řekl neznámý hlubokým, zvučným hlasem. "Tvůj nekromant určitě nestál ani za zlámanou grešli, ale uvěřil ti, uvěřil ti jako svému nejlepšímu příteli a ty jsi ho prodal za pár mizerných grošů. Myslím si, že se jednoho dne oba setkáte v pekle."

První řečník, nízký, zavalitý chlapík s nepříjemnými rysy tváře, již otevíral ústa, chystaje se z nich vypustit nějakou zlostnou repliku, ale nakonec nic neřekl. Zadržel ho ledový pohled cizincových očí. Vysoký muž se zvedl hbitým, kočičím pohybem a pečlivě odměřuje své dlouhé, pružné kroky, vyšel ze šenku.

"Kdo je to?" zeptal se řečník uraženě. "Kdo je ten člověk, že si dovoluje vyvyšovat čaroděje nad poctivého člověka? K sakru! Měl sakramentské štěstí, že i když se postavil proti Johnovi Redlymu, odešel odtud na vlastních nohách!"

Šenkýř se sklonil nad řečníkem, zacláněje si rukou cibuch své dlouhé fajfky a suše řekl:

"Ty máš taky štěstí, John, že jsi držel jazyk za zuby. Ten muž je Solomon Kane, puritán, člověk mnohem nebezpečnější a hroznější než vlk."

Redly něco zamručel pod nosem, těžce vzdychl, načež rychle ukryl váček s mincemi pod rukou.

"Zůstaneš tu na noc?"

"Ano," odpověděl Redly. "Raději zůstanu, abych uviděl v Torkertownu zítra ráno Simeonovu popravu. Ale ještě do večera musím být zase v Londýně."

Šenkýř znovu naplnil poháry vínem.

"Připijeme si na Simeonovu duši. Nechť Bůh opatruje toho nešťastníka a nechť kletba, kterou na sebe uvrhl, ztratí svou moc."

John Redly ztuhl, rychle se pokřižoval, načež se začal nepřírozeně, téměř hystericky smát.

*

Solomon Kane se nejednou probudil a posadil na lůžku. Měl lehký spánek, jak se sluší na člověka, jehož život závisí na rychlém postřehu. Někde v hloubi domu se rozezněl zvuk, který rozvál jeho sen. Zbystřil sluch. Venku, pokud se to dalo skrz zavřené okenice postřehnout, začínal už úsvit pomalu zářit prvními paprsky vycházejícího slunce.

Náhle již utichlý zvuk se znovu ozval. Připomínal škrábání kočičích drápů, šplhající se nahoru po zdi hostince. Kane napjal sluch. Za chvíli k němu dolehl zvuk, jako kdyby někdo něco dělal s okenicemi. Puritán vstal, stiskl v ruce rapír, rychle přešel pokoj a otevřel okenice. Úsvit tonul v mlhavém šeru. Měsíc bledě svítil nad západním obzorem. Za oknem však nikdo nebyl. Vyklonil se a podíval se na okno sousedního pokoje. Jeho okenice byly do široka otevřené.

Kane zavřel okno a rychle vyšel na chodbu. Jako obvykle byl ovládán nepochopitelným instinktem.

Okolí bylo velice divoké. Ona putyka se nacházela dobrých pár mil od nejbližšího města – Torkertownu. Potulovalo se tu mnoho banditů a lupičů. Něco nebo někdo vtrhlo do sousedního pokoje. Člověk, který v něm pobýval, se mohl nacházet v nebezpečí. Kane neztrácel čas klepáním na dveře. Udeřil do nich ramenem a za chvíli je vyrazil.

Okno bylo otevřené dokořán a dovnitř pokoje dopadající světlo úsvitu vyplňovalo celý pokoj jakoby poloprůhlednou mlhou. Na lůžku ležel natažený člověk a Kane v něm poznal Johna Redlyho, muže, který vydal čaroděje vojákům.

Jeho zrak opět zabloudil k oknu. Na jeho rámu sedělo cosi, co připomínalo obrovského pavouka. Přímě před jeho očima toto stvoření seskočilo na podlahu a začalo se přibližovat k lůžku. To něco bylo hodně široké, tmavé a chlupaté. Kane koutkem oka upozoroval, že stvoření zanechalo na okenním rámu tmavou skvrnu. Tvůr se pohyboval po pěti velice silných, podivně vyrůstajících končetinách. Vypadal tak příšerně, že se Kane nějakou dobu ani nepohnul, jakoby byl uhranut. Stvoření se doplazilo k Redlyho lůžku a velice svérázným způsobem se začalo šplhat nahoru. Když se konečně zastavilo na jeho rámu, přímo nad spícím mužem, Kane vyrazil kupředu s výstražným výkřikem na rtech.

Redly se rychle probudil a pohlédl nahoru. Jeho zřítelnice se rozšířily a z hrdla se mu vydral příšerný výkřik. V téže okamžiku stvoření skočilo. Přistálo přímo na jeho krku. Když Kane přiběhl k lůžku, uviděl typickým způsobem natažené nohy a uslyšel praskot drcených kostí Johna Redlyho. Člověk vydal poslední výkřik a znehybněl s hlavou groteskně zvrácenou. Stvoření se odplazilo z krku mrtvolu a

znehýbnělo na nešťastníkově posteli.

Kane zůstal stát, zcela otřesený tím, co se stalo, stále nevěřil vlastním očím. Teď viděl, že stvoření, které otevřelo okenice, plazilo se po podlaze a zavraždilo Johna Redlyho v jeho posteli, bylo lidskou rukou! Ležela teď na posteli rozevřená, zcela bez jakékoliv známky života. Kane ji opatrně propíchl ostrým svého rapíru a zvedl k očím. Ruka musela patřit velkému člověku, byla neobyčejně velká, široká, měla obrovské prsty a téměř celá pokrytá velkými, dlouhými chlupy, připomínajícími opičí srst. V místě, kde byla odtržena od zápěstí, ji pokrývaly skvrny napůl zaschlé krve. Na druhém prstu Kane uviděl tenký, stříbrný prsten s podivným ornamentem tvaru spirálovitě stočeného hada.

Kane stále nemohl odtrhnout zrak od hrůzné památky na hroznou událost, když do pokoje vtrhl majitel hostince v noční košili. V jedné ruce držel svícen a ve druhé pohrabáč.

"Co se tady stalo?" vykřikl, když jeho oči spočinuly na nehybném těle na posteli.

V témže okamžiku zjistil, co za předmět drží Kane na konci svého rapíru. Okamžitě zbledl jako křída. Jako kdyby byl přitahován nějakou neviditelnou silou, přistoupil s hrůzou vytřeštěnými očima blíže. Za chvíli uskočil dozadu a svezl se do křesla tak bledý, že Kaneovi se zdálo, že za chvíli omdlí.

"Bože milosrdný!" zajekal. "Prosím, buďte tak laskav a spalte tu hroznou věc, pane. Dole ještě hoří v krbu."

*

Kane dorazil do Torkertownu ještě před tím, než nadešel den. Už v ulicích města narazil na užvaněného mládence, který ho už zdaleka zdravil: "Jako poctivý člověk určitě přijmete s potěšením zprávu, že dnešního dne ráno, ještě před východem slunce, byl ve městě oběšen Roger Simeon, hrozný čaroděj."

"Skonal hrdinnou smrtí?" zeptal se Kane ponuře.

"Ano, pane, zachoval se velice statečně. Stalo se však něco velice zvláštního. Tedy, Roger Simeon šel na šibenici bez dlaně své pravé ruky."

"Jak k tomu došlo?"

"Za poslední noci, kdy seděl schoulený ve své cele jako nějaký velký, černý pavouk, poprosil jednoho ze strážců, aby mu prokázal poslední službu. Poprosil ho, aby mu usekl pravou ruku v zápěstí! Strážce se nejprve zdráhal, ale když mu Roger pohrozil uvalením kletby, vytáhl meč a ruku mu usekl. Když se tak stalo, chytil ji Simeon do levé ruky a vyhodil ven z cely mezi ocelovými pruty, šeptaje přitom jakási divná zakletí. Strážci byli celí vystrašení. Roger je však ujistil, že jim neublíží. Pomstu přísahal pouze Johnu Redlymu, který ho vydal do rukou krále. Ovázal si pahýl kusem hadru, aby zastavil krvácení a celý zbytek noci proseděl jakoby v transu, čas od času si něco mumlal pod vousy, jakoby sám sobě něco vysvětloval. 'Vpravo,' říkal, nebo 'ted' vlevo,' či 'dále, dále'. Ach pane, byl i na něho hrozný pohled, když tak seděl celý schoulený nad krvácejícím pahýlem své ruky! Za svítání pro něho přišli a odvedli ho na šibenici. Když mu už hodili oprátku kolem krku, Simeon se náhle napřimil, celý se narovnal, jako kdyby zvedal něco těžkého. Svaly na jeho pravé ruce, na té, jejíž dlaň měl useknutou, se prudce napjaly a vyboulily, jako kdyby s nadlidským úsilím drtily ocelovým stiskem něčí hrdlo. Nakonec k němu přistoupil kat, aby vykonal rozsudek. Simeon se uvolnil a dal se do smíchu. Teprve napnutý provaz přerušil ten jeho pronikavý, zlověstný smích, zatímco on sám visel ve vzduchu jako nějaký hrozný stín na purpurovém terči vycházejícího slunce."

Kane mlčky naslouchal, vyvoláváje si v duchu příšerný obraz pravé ruky, která v polední chvíli jak probuzení, tak i života, zlomila vaz Johna Redlyho ještě předtím, než byl vykonán rozsudek. Tuto matnou představu měl stále před svými očima – obraz chlupaté, široké ruky, plazící se pomocí prstů jako obrovský pavouk, slepě putující do tmy pohrouženým lesem, vzpínající se po stěně a nakonec otevírající okenice hostinského pokoje. V tomto místě přerušil své představy, protože již byl přímým účastníkem onoho ponurého, krvavého dramatu. Jak strašný oheň nenávisti se musel rozhořet v duši tohoto usmrčeného nekromanta, jaké příšerné síly mu poskytly svou moc, dovolující vyslat zakrvácenou ruku s tragickou misí a vést ji pouze pomocí magie a silné vůle planoucí mysli!

Aby se ještě o něčem přesvědčil, otázal se Kane mládence: "Byla jeho useknutá ruka nalezena?"

"Ne, pane. Lidé našli místo, kam dopadla, když byla vyhozena Rogerem z cely, ale nenašli ji. Krvavá

stopa vedla směrem k lesu. Asi ji našel nějaký vlk."

"Ano, určitě ji našel nějaký vlk," přikývl Kane na souhlas. "Měl Simeon velké, silně chlupaté ruce a nenosil náhodou prsten na druhém prstu pravé ruky?"

"Ano, pane. Stříbrný prsten s vyobrazením stočeného hada."

Přeložil Dittmar Chmelař